

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 26 februari 2003

Mål T-212/01

Arnaldo Lucaccioni
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Tjänstemän – Försäkring för olycksfall och yrkessjukdomar – Förvärrade skador – Kumulering av engångsbelopp och ersättning enligt artikel 12 respektive artikel 14 i gemensamma försäkringsreglerna”

Fullständig text på franska II - 387

Saken: Talan angående ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 16 november 2000, genom vilket kommissionen avbröt behandlingen av begäran om att det skulle fastställas att sökandens yrkessjukdom förvärrats samt beslutade att inte bifalla begäran och angående begäran om skadestånd.

Avgörande: Kommissionens beslut som delgavs sökanden genom skrivelse av den 16 november 2000 om att avbryta förfarandet enligt artikel 22 i gemensamma försäkringsreglerna och om att inte bifalla sökandens begäran om att det skulle fastställas att dennes yrkessjukdom förvärrats, ogiltigförklaras. Talan ogillas i övrigt. Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.

Sammanfattning av domen

1. Tjänstemän – Talan – Föregående administrativt klagomål – Sakens och grundernas identitet – Grunder och argument som inte finns med i klagomålet, men som har nära samband med detta – Upptagande till prövning (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91)

2. Tjänstemän – Social trygghet – Försäkring för olycksfall och yrkessjukdomar – Ersättning för olycksfall och yrkessjukdomar – Engångsbelopp för bestående invaliditet – Ersättning för skada eller permanent vanställdhet – Begränsning av den totala summan till det högsta belopp som kan betalas ut som engångsbelopp för fullständig och bestående invaliditet – Otillåten (Tjänsteföreskrifterna, artikel 73, regler om olycksfallsförsäkring och yrkessjukdomsförsäkring för tjänstemän, artiklarna 12 och 14)

1. Enligt regeln om överensstämmelse mellan klagomålet och den förda talan, krävs det för att talan skall kunna upptas till prövning att en grund som åberopas inför gemenskapens domstolar redan har åberopats under det administrativa förfarandet för att myndigheten i tillräcklig mån skall ha känt till den kritik som den berörda personen har riktat mot det omtvistade beslutet. Även om talan för övrigt endast kan innehålla de punkter för bestridande som rör samma sak som de som har åberopats i klagomålet, kan emellertid dessa punkter för bestridande inför gemenskapens domstolar utvecklas genom att grunder och argument framförs som inte nödvändigtvis fanns med i klagomålet, men som har nära samband med detta.

(se punkt 33)

Hänvisning till förstainstansrätten den 3 mars 1993, T-58/91, Booss och Fischer mot kommissionen, REG 1993, s. II-147, punkt 83; förstainstansrätten den 8 juni 1995, T-496/93, Allo mot kommissionen, REGP 1995, s. II-405, punkt 26

2. Det engångsbelopp som betalas ut om en tjänstemans invalidiseras bestående i enlighet med artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och artikel 12 i regler om olycksfallsförsäkring och yrkessjukdomsförsäkring för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna och den ersättning som betalas ut i enlighet med artikel 14 i samma regler avser separata skador.

Till skillnad från artiklarna 73 och 12, i vilka föreskrivs om ersättning av en fysisk eller psykisk skada som sådan, det vill säga den invaliditet som skadan medför för den berörda personen, föreskrivs i artikel 14 om ersättning till tjänstemän för "varje skada eller permanent vanställldhet som även om de inte påverkar arbetsförmågan utgör en fysisk defekt på personens fysiska integritet och inverkar menligt på hans sociala relationer". Artikel 14 har således till syfte att ersätta den fastställda menliga inverkan som en fysisk defekt på en persons fysiska integritet har på hans sociala relationer, oaktat den invaliditet som skadan eller den permanenta vanställldheten kan medföra i övrigt.

En begränsning av summan av de belopp som kan betalas ut i enlighet med artiklarna 12 och 14 till det högsta belopp som kan betalas ut i enlighet med artikel 12 kan i vissa fall medföra hinder för eller begränsningar av ersättningen för de skador som anges i artikel 14, trots att de är uppenbart olika. En sådan begränsning utgör ingen underförstådd regel som uppenbart följer av de gemensamma reglerna, utan en ny regel som dessutom kan medföra ett åsidosättande av principen om likabehandling och kan därför inte godtas.

(se punkterna 42, 45 och 46)

Hänvisning till förslag till avgörande av generaladvokaten A. La Pergola inför domstolens dom av den 24 oktober 1996, C-76/95, kommissionen mot Royale belge, REG 1996, s. I-5505, punkt 30